

Hang prijskaartjes aan woonzorgzones

Maike Liefding

Om de vergrijzing op te vangen en mensen een alternatief te bieden voor verpleeg- en verzorgingshuizen ontwikkelen gemeenten woonzorgzones in buurten, wijken of dorpen. Vraag is alleen hoe wonen met zorg en welzijn, tot en met niet-planbare 24-uurszorg, kan worden betaald.

Bij de databank van het Kenniscentrum Wonen-Zorg van Aedes-Actiz zijn bijna 100 woonzorgzones aangemeld. De beleidsstukken van deze woonzorgzones geven vrijwel allemaal hetzelfde beeld: op een enkele uitzondering na wordt vol goede moed gestart, maar zonder succes- en faalcriteria te benoemen.

Zo wordt verzuimd om in de beginfase na te denken over de beoogde resultaten. Er worden vaak wel doelen genoemd, maar meetbaar zijn deze niet. In plaats van te benoemen hoe groot bijvoorbeeld de afname in de zorgvraag zou

moeten zijn door de realisatie van de woonzorgzone, blijven beleidsmakers steken bij 'er moet een afname in de zorgvraag zijn'.

Nu wordt er niet alleen vooraf geen maximum gesteld aan de te maken investeringen, maar ook de vraag of de kosten wel tegen de baten opwegen wordt niet gesteld. Daar komt bij dat voorbij wordt gegaan aan de — financiële — opbrengsten van een woonzorgzone, zoals afname van zorgkosten in verpleeg- en verzorgingshuizen.

Ik ben van mening dat alleen aan meetbaar geformuleerde doelen prijskaartjes gehangen kunnen worden. Willen we de vergrijzing mede het hoofd bieden met woonzorgzones dan moeten we weten of dat überhaupt financieel mogelijk is. En niet alleen financieel: ook in termen van welzijn, gezondheid moeten de kosten tegen de baten worden afgewogen.

Maike Liefding is stagiaire bij Publicarea, advies- en managementbureau voor het publiek domein.